

Reformpartiets tre Medlemmer, at dette Valg var umuligt, at det ikke var afholdt efter den gældende Lovgivning, at Uordenerne derved vare saa store, at det ikke paa nogen Maade kunde siges, og man langt mindre kunde tro paa, at den valgte Kandidat kom ind med en Majoritet af lovlige Stemmer. Og der var fra alle disse Sider i Udvalget den Mening, at dette Valg skulde forkastes.

Dette Valg har været forkastet af Udvalgets Majoritet, af alle dets Medlemmer undtagen netop af Reformpartiets tre Medlemmer, og det er ikke saa løjerligt. Selv Reformpartiet har været inde paa en Forkastelse af dette Valg. Reformpartiet har ligesom vi andre gennemgaaet alle Sagens Akter. Der er i denne Sags Fremstilling, som jeg vil henstille til de ærede Medlemmer at gennemlæse nøje, fra Ordføreren for Reformpartiet gjort nøje Rede for de Uordener, som have fundet Sted — en Redegørelse, som er tiltraadt af alle os andre Udvalgsmedlemmer —, og af denne Redegørelse fremgaar det klart, at 70—80 Stemmeafgivere have været samtidig med andre inde i det hemmelige Stemmerum, for kun at holde mig til den alvorligste Anke mod dette Valg. Vi kunne i Virkeligheden oplyse, at der er afgivet saadant noget som 90 ulovlige Stemmer ved dette Valg. Det kan da ingenlunde siges, at den valgte Kandidat sidder med en Majoritet af lovlige Stemmer. Den ærede Ordfører har udtrykt det i sin Redegørelse saadan: „Og der er stærk Formodning for, at denne Uorden har haft endnu større Udstrækning . . . Lægges disse Forklaringer til Grund, naar man op fra fornævnte 48 til 70 à 80 Personer.“ Den valgte Repræsentants Majoritet er 72 Stemmer, altsaa det staar klart, at der er afgivet flere ulovlige Stemmer end det Flertal, den valgte Kandidat møder med her.

Hos Udvalgets Flertal har der været Enighed om at indstille dette Valg til Forkastelse, og som Følge deraf har det Mindretal, hvortil jeg hører — den ærede socialdemokratiske Repræsentant, hvis Kollega nu havde Ordet i hans Sygdomsforfald og jeg — indskrænket os til en ganske kort Indstilling, hvori vi fraraade, at Valget godkendes, idet vi bemærke, at der „deri er paavist Uregelmæssigheder og

Ulovligheder i et saa stort Omfang og paa saa centrale Punkter, at Valgloven i Virkeligheden neppe kan siges at være bleven respekteret eller fulgt. Da ydermere de ulovligt afgivne Stemmer beløbe sig til et saa stort Antal, at den valgte Kandidat ikke kan siges at have en Majoritet af lovlige Stemmer, kan dette Mindretal paa ingen Maade tilraade, at Valget godkendes“. Jeg indstiller altsaa dette Valg til Forkastelse.

Men Diskussionen om disse Valgbreve har ikke for mig vundet i Behagelighed, siden vi diskuterede Skjolddelev-Valget. Da Skjolddelev-Valget blev godkendt, mener jeg, vi gjorde Brud paa Tingets Praksis, og ikke nok dermed, men vi vanskeliggjorde at danne en ny Praksis paa Basis af den nuværende Valglov, og hvis vi godkendte dette Valg, blive Forholdene endnu værre, thi da umuliggøre vi os at danne en ny Praksis. Vi komme til at handle saadan, som jeg tillod mig at udtrykke det, da vi sidst forhandlede om Godkendelse af Valgbreve den 23. Oktober i Aar; da udtalte jeg: „Og de Bestemmelser, der specielt tage Sigte paa at værne om Afstemningens Hemmelighed, maa vi særlig skærme og værne, idet deres Overholdelse maa være den nødvendige Betingelse for et Valgs Godkendelse. Thi ellers have vi her i Danmark ikke hemmelig Afstemning. Offentlig Afstemning have vi heller ikke, men vi have saadant noget „til hvilken Side hver anden Gang“, der nemt kunde føre til dette: Jeg godkender mine Venners Valg og forkaster mine Modstanderes Valg! Det er absolut galt. Lige saa nødig jeg vilde være i den Stilling, at jeg skulde gøre det, lige saa nødig vilde jeg have, at et til en Tid eksisterende Flertal, hvori jeg ikke havde Sæde, skal gøre det“. Disse Ord gentager jeg her. For mig er det pinligt at være med til noget saadant som det, der nu forberedes her i Dag. Af alle reelle Grunde er dette Valg i Udvalget med Flertal forkastet, og naar det nu ikke desto mindre af Flertallet indstilles til Godkendelse, kan dette — jeg havde nær sagt umuligt — ikke med nogen Rimelighed være sket af reelle Grunde, det maa være sket af politiske Grunde, og vi ere inde paa rene Urimeligheder og rene Vilkaarligheder.